

Δὲν σκιάζονται τοὺς Τσάρους εἰ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι,
λάμψι κνυμιὰ γιὰ τούτους τὸ στέμμα δὲν ἀφίνει·
δὲν σκιάζονται τοὺς πάγους τῆς μαύρης ἐξορίας,
δεσμὰ καὶ ἀλυσσίδες κι' ἀρκοῦδες Σιβηρίας,
δὲν σκιάζονται στὴν ὄψι μαρτυρικῶν θανάτων,
κι' αὐτοὶ μονάχοι καίνε τὴ ραχοκοκαλιά των.

Κι' ἂν ζωντανούς τοὺς θάψουν κι' ἂν' στὸ σκυδλί τοὺς ψήσουν
καὶ ἂν τὰ κρέατά των μὲ λύσσα πριονίσουν,
ἀλλ' ἔμωσ δὲν θὰ βγάλῃ φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα
κι' ὁ ἄνδρας κι' ἡ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί ἀκόμα.
Τί νεῦρα σιδερένια! τί ἄνδρες εἰν' ἐκεῖνοι!
κι' ὁ θάνατος τρομάζει 'στὴν τόση των γαλήνη.

Δὲν θέλουν ἓνας μόνο νὰ τρώγῃ σὲ παλάτια,
κι' ὁ ἄλλος νὰ μὴ βλέπῃ οὔτε ψωμί 'στὰ μάτια,
σ' ἑνὸς κεφάλι μόνο χρυσοὶ νὰ στέκουν ἥλιοι,
νὰ βασιλεύῃ ἓνας καὶ νὰ δουλεύουν χίλιοι,
σ' ἑνὸς τῆ βράχῃ μόνο νὰ κρέμονται χλαμόδες,
κι' ὀλόγυμνοι οἱ ἄλλοι νὰ σέρνουν ἀλυσσίδες.

Τέτοια ζητοῦν 'στὸ σκότος εἰ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι,
κι' ἐνῶ μεθοῦν εἰ ἄλλοι καὶ γίνονται σὰν κτήνη,
ἐνῶ σ' αὐτούς ὁ Τσάρος τὰ ψίχουλά του ρίχνει,
ἐνῶ τῶν ποδαριῶν του καταφιλοῦν τὰ ἴχνη,
αὐτοὶ ζητοῦν τῶν δούλων τὰ σίδερα νὰ σπάσουν,
καὶ μὲ νεκρούς καὶ βρήγους τῆ στέψι νὰ γιορτάσουν.

Τί θαυμαστὸ γεινάτι! τί ἄνθρωποι ἀλήθεια!
τί δύναμις 'στὸ σῶμα καὶ τί καρδιά 'στὰ στήθεια!
Μπορεῖ καὶ μιὰ γυναῖκα κι' ἑνὸς παιδιοῦ τὸ χέρι
νὰ θάψῃ καὶ τὸν Τσάρο καὶ ὄλο του τ' ἀσκέρι,
σὲ μιὰ στιγμή μονάχα παλάτια νὰ γκρεμίσῃ,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ ξύλα τοῦ θρόνου νὰ σκορπίσῃ.

ὦ! χαίρετε τῶν δούλων Σκυθῶν ἐπαναστάται,
γλυκειᾶς ἐλευθερίας ἀκούραστοι ἐργάται.
'Ἔσεῖς τοὺς κοιμισμένους ξιππάζετε χαχόλους,
σεῖς νύκτα καὶ ἡμέρα δουλεύετε γιὰ ὄλους,
τιμᾶτε τοὺς ἀνθρώπους, τιμᾶτε τοὺς γενηαίους,
καὶ τὸ 'δικό σας αἷμα χαράζει δρόμους νέους.

Εἶθε κι' ἐγὼ νὰ εἶχα τὰ νεῦρα τὰ 'δικά σας
εἶθε 'δική μου νᾶταν ἢ ζωντανὴ καρδιά σας,
νὰ ἔλθω 'στὴ Ῥωσία καὶ φίλος σας νὰ γίνω,
καὶ μόνος μου νὰ δῶλλω φωτιά εἰ; τὸ Κρεμλίνο,
νὰ πῆσω μὲ τὰ μούτρα σὲ φαγητὰ καὶ μύραις,
νὰ κλέψω καὶ κνυμπόσαις βασιλικαῖς πορφύραις.

Μὰ ποῦ νὰ βρῆτε νεῦρα μὲς 'στῶν Ῥωμηῶν τὸ γένος!
κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶμαι ἀπ' ὄλους πιδ' σπασμένους.

'Ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα ἀφήστε με νὰ ψάλλω,
μὰ βλέπω πῶς ἐπήρα κατήφορο μεγάλο,
καὶ μοῦρχειται τοὺς Ῥούσσους 'στὸ διάβολο νὰ στείλω,
γιατὶ μ' αὐτοὺς καὶ μόνο ἐγέμισα τὸ φύλλο.

Ἄνθεια καὶ ῥόδα ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ 'στὸν ποταμὸ τοῦ Ἰλισσοῦ.

'Στοῦ Παραδείσου τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο περιδῶλι
μαζεύτηκαν τὰ λούλουδα καὶ οἱ γαμπροὶ μας ὄλοι,
κι' ὁ κόσμος ὁ περίεργος πηγαίνει καὶ κυττάζει
ὄσα λουλούδια ἢ Ἑλλάς κι' ὁ Παρνασσός μας βγάζει.
Οἱ Παρνασσίδαις οἱ κομποὶ μὲ νάζια τριγυρίζουν,
κι' ἐκεῖνοι σὰν τριαντάφυλλα ἀνθοῦνε καὶ μυρίζουν,
καὶ ὄσαις τὸν Παράδεισο ἐπισκεφθοῦν νυφάδες
γελοῦνε μὲ τὰ λούλουδα καὶ τοὺς καλαμαράδες·
κυττάζουν τῆς καμέλαις, τοὺς κρίνους τοὺς ὠραίους,
ἀλλ' ὄμως ρίχνουν μιὰ ματιά καὶ 'στοὺς λογίους νέους.
'Ὁ κάθε λογιώτατος νύφη κοκκῶνα τέλει,
γιὰ νύφη κατακόβονται τοῦ Παρνασσοῦ τὰ μέλη,
καὶ τὰ λουλούδια 'μάζεψαν γι' αὐτόν, θαρρῶ, τὸ λόγο,
μήπως μὲ τούτα δάλλουνε καμμιὰ καλὴ 'στὸ τζόγο.
'Ἀλλὰ κι' ἐγὼ παρακαλῶ τῆς νέαις δεσποινίδες
νὰ ἐλεήσουν γρήγορα αὐτοὺς τοὺς Παρνασσίδαις,
νὰ εὐρουν τύχη ὄλοι των αὐτὸ τὸ κνυλοκαίρι,
νὰ πάψῃ ἔπι καὶ ὁ Παρνασσός τὸ τόσο νταραβέρι,
γιὰ νὰ 'συχάσουμε κι' ἐμεῖς οἱ ἀμαθεῖς κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἄλλη καινούρια ἐκθεσις ἀνθέων νὰ μὴ γίνῃ.
'Ἐν τούτοις γιὰ τὴν ἐκθεσι, σοφοὶ μου, σᾶς συγγαίρω,
καὶ ἀγγουράκια τρυφερὰ τοῦ Μᾶη σᾶς προσφέρω.

Τρέξτε' ὄλοι μὲ στεφάνια 'στοῦ Δαμασκηνοῦ τὰ μπάνια.

Εἰς τὸν θαλασσοκράτορα Δαμασκηνοῦ τρεχάτε,
καὶ 'στὴ γλυκειά του θάλασσης μὲ ἀφοδιὰ δουτάτε.
'Ἐκεῖ ποτὲ σκυλόψαρο, καθοῦρι ἢ χταπόδι
δὲν θὰ δαγκάσῃ ἐξαφνα τ' ὀλόγυμνό σας πόδι,
ἀλλ' οὔτε θὰ σᾶς καταπιῇ κανένας καρχαρίας,
ἐκεῖ ἀσφάλεια πολλή, πρὸ πάντων στὰς κυρίας·
ἐκεῖ ποτὲ γιὰ πνίξιμο μὴν ἔχετε τρομάρα,
ἐκεῖ βουτᾶ κι' ἢ Ἀϊντέ, ἢ πρώτη μπαρμπουνάρα.